

Als foorkramer

geboren !

Liesbetje David, kind van kermiskramers Car en Stance, is de oogappel van stoere bonk Fernand Van Hove die in haar zijn hele levenszin vond : kinderen en foer. In zijn schietkraam babbelde Ferre een fameuze sociale status bij mekaar en zag, doorheen de zovele kermisjaren en de zovele West-Vlaamse standplaatsen, kinderen opgroeien tot volwassenen. De foer nestelde en vrat zich zodanig in zenuwen en maag dat hij nooit naar 't buitenland op reis is gegaan : „als je heel 't jaar door van d'ene kerktoeren naar 't andere marktplein trekt, ben je verdorie gelukkig als je eens niemand ziet en knusgezellig thuisbent, met z'n beidjes...”

't Leven is één hele vlucht.

Fernand ziet zich nog schaverdijnen op het spiegelmeer, slieren op de grachten, wedijveren met ketten, marbels, toppen... en de nonnen pesten met belletjetrek en sneeuwballen. Als hongerige tiener in de oorlog was petatten *tsjoepen* bij de boeren en gras trekken voor de konijntjes zowaar een logische evidentie...

Over de Lagere School op de Conterdam heeft Ferre nu nog altijd het grootste respect voor leraars Robert Cloedt, Hochmont en juffrouw Elslander. „We waren als het ware gelanceerd om in het VTI zonder problemen een diploma van werktuigkundige te halen, te werken bij stovenhandelaar Jacky Delanghe (Nieuwpoortsteenweg) en bij smid Louis Verstraete op de Conterdam.”

Maar de knaap met zijn niet overheen te kijken 1m81 was ook sportief goed uit de kluiten gewassen. In de tijd van Louis Van Steeger, Norbert Duysburgh en 800-m-loper Louage keepste Fernand Van Hove als scholier bij het roodgele VGO. Vanaf 1943 werd Ferre evenwel door de microbe van het wielrennen gestoken. Bracht het tot de juniorscategorien en wist wel een 30-tal overwinningspalmen te veroveren. „De schoonste koers won ik in 1948 toen ik in Gent - Menen, met 124 renners aan het vertrek, een peloton van 80 coureurs in de spurt klopte. Een wreed accident in de Gentse piste, waarbij mijn ruggegraat getoucheerd werd, bracht mij vooreerst zes maanden in het ziekenhuis waarna ik nog één jaar een corset moest dragen. Meteen een kruis over het veloke...”

Zonder zelf een carrière op te bouwen in de judosport, trok Fernand Van Hove evenwel met zijn kinderen naar de tatami. Zijn jonge gasten lieten zich van hun beste zijde zien: Yvan (1954), 3de dan, ooit kampioen van België, zat lange tijd met Berten Vande Walle in Japan; wijlen Pieter (1962), bruine gordel, eens tweede in kampioenschap van West-Vlaanderen; Bruno (1965) behaalde groene gordel; dochter Yannick (1968), in verwachting, verwierf oranje.”

Ooit 30 ruikers als coureur!

Fernand was de oudste van drie broers en een zus. Vader August van Hove werkte van 1927 tot 1967 in de 'Zoete Dood' ofte Union Chimique, was ooit wielrenner in de tijd van Katte Volbrecht en kon een degelijke stek biljarten. Moeder Lydie David zat tot haar 21ste in het pensionaat. „Toen ik 18 jaar was, is mijn moeder gestorven aan tuberculose. Ziekte die toentertijd niet altijd kon genezen worden...”

Een fantastische jongenstijd werd Fernands deel. Vader had zowaar twee rechtse handen en maakte niet alleen draken en stelten maar ook een heuse staande wip compleet met gaaien erop, waarop het kleine grut — Robin Hood achterna — met pijl en boog zijn schietkunst botvierde. „Onder pastoor Wancket en de populaire Willy Vandebuschsche was ik misdienaar... en heb mij met andere acolieten meer dan eens tegoed gedaan aan de nog niet tot 's Herens bloed gesacrificeerde wijn.”

Eens voetbalist bij 't Veegee, later juniorscoureur die dertig zegeruikers waard was en met een diploma van werktuigkundige op zak ging Fernand Van Hove pas op zijn 24ste de ogen open toen hij met de mooie kermismeid Liesbetje David in 't huwelijksbed dook. Vanaf dit moment ging Ferre van de Conterdam beseffen dat ook hijzelf als foorkramer was geboren: gefascineerd en gegijsseld als hij werd door een beroep, dat iedere dag het uiterste van je vergt en waar je tot in alle vezels van je lijf en tot het einde van je levensdagen met een bezetenheid gaat van houden...

Zélf iemand waar men zo maar niet overheen kan kijken, zijn de roots van Fernand Van Hove — geboren op de Conterdam op 13 mei 1929 — al even gloeiend van uitstraling als van historiek. Grootvader had op de *Oede Viertorre*, nu Hendrik Baelskaai, een bakkerij die in de eerste wereldoorlog door geschut van de Engelse marine sjekeplat werd geschoten. Fernands pa werd met een schrapnel in het hoofd vanonder het puin gehaald...

Grootvader ooit doodgemarteld...

Slechter verging het grootvader die in 1918 door de Duitsers werd opgepakt en weggevoerd naar een concentratiekamp in het Franse Sedan en aldaar doodgemarteld. 't Verschrikkelijkste aan heel die historie is wel dat de man naar het schijnt door een wijkgenoot werd aangedragen... „In 't jaar 1930 brak men de *Oede Viertorre* af. Dat belet mij niet nog altijd enorm van dat stukje familieverleden te houden. Als ik die kanten uitga dan pakt dit mij nog altijd...”

Van 't huwelijksbed naar de foor

1951... was voor Fernand Van Hove een wel heel bijzondere Conterdamkermis: „met een hele bende maats gingen

we iedere dag naar het schietkraam. Niet dat ik zo'n bijzondere schutter was... maar ik kreeg altijd een surplus aan kogels van Liesbetje David. Ze heeft me daar eigenlijk bekoord, want ik zei bij mezelf er is hier toch iets dat niet pluis is. Zij zei niet veel en ook ik deed mijn mond niet open... maar zelfs het stomme geweer en de stomste kogel wisten het dat het langs ons weerszijden met Amor dik ik de sacoche was.”

Pas één week later op de Lekekermis hebben Fernand en Liesbetje hun eerste kus gezoend. In november 1953 was het zover en greep het trouwfeest plaats bij tante Alice en nonkel Tjannie op de hoek van de Steense St.-Jansstraat en Maurice Sabbestraat... en waren er heel wat foorkramers — familie van Liesbet — op het feest aanwezig.

Ergens belandde Fernand Van Hove van 't huwelijksbed op de foor. De tijd van de 6-

mm-geweren. „Toen iemand door zijn been werd geschoten maande de rijkswacht ons aan andere geweren aan te schaffen. Vandaar onze huidige luchtdrukwapens. Kwaliteit die 5000 fr stuk kost. Er was een tijd dat we naar Sint-Niklaas en Lier trokken, totdat we leerden dat zogezegde grote foren niet altijd veel opbrengen en zogezegde kleine foortjes nog altijd het best je schof spijzen.”

Heetste folklorebrok aller tijden...

wordt nogal betakst

— Hoeveel moet je in Oostende verdienen vooraleer de eerste frank van jou is?

— Fernand Van Hove: „Vooraleer ik mijn kraam opendoe kost mij dat aan standgeld, taks, reclaam en verzekering welgeteld 90.000 ballen. Dat gaat, want we hebben ergens toch nog altijd tien

week-ends. Let op, er zijn mensen die tot 300.000 fr moeten betalen. Ergens brengt het oktobersepektakel nog altijd 4 miljoen 900.000 fr. in de lade van de stad.”

— Taksen en onkosten nog langer te betalen?

— Fernand Van Hove: „Het mag echt niet meer méér zijn. De foorkramers moeten er uiteindelijk toch nog iets aan kunnen verdienen hé.”

— Niet hoogtijd dat men van hogerhand wat ferventer investeert in de heetste folklorebrok aller tijden, de foor?

— Fernand Van Hove: „De taksen moet men verminderen hé. Het is niet meer menselijk. Het kost allemaal enorm veel geld. Er zijn steden die wel helpen. Zoals het Diksmuide van burgemeester Laridon waar men er voor zorgt dat iedere deelgemeente instaat voor de elektriek. Gezien over drie dagen mag je dat niet onderschatten. In de gemeente Ze-

delgem mogen we trouwens allemaal gratis staan. Moet het gezegd worden, dat de mensen aldaar allemaal een schone foor hebben. Men zou die geste ook in Oostende eens mogen overwegen voor volkse nesten als 't Westerkwartier waar vandaag nog enkel een schietkraam, een kindermolentje en een visspel de foor uitmaken. Waar is de tijd dat er hier nog een rups, lunapark en boksautootjes stonden. Nu komt zelfs het oliebolenkraam niet af. Niet te verwonderen: men moet té veel betalen voor iets dat uiteindelijk niets meer opbrengt.”

Oostendse Oktoberfoor mooiste van België

De aangenaamste kermis van heel de West-Vlaamse contreien zal voor Fernand Van Hove wel altijd de Opexfoor zijn, al geeft hij zijn chauvinistische voorkeur toe. Er zijn de Oede Viertorreroots en de bloedeigen familie Van Hove en David die er nog allemaal wonen en telkenkeer goeiendag komen zeggen als hij er met zijn schietkraam staat.

— Straks is het weer Oostendse Oktoberfoor?

— Fernand Van Hove: Voor Liesbetje en ikzelf zal het de 44ste keer zijn dat we samen in het schietkraam staan. We hebben de driemarktenkermis nooit gemankeerd en stonden altijd op dezelfde plaats op de Groentemarkt, schuinover het Biljart Palace... ooit nooit te vergeten Dancing Valentino! We zijn het stadsbestuur dankbaar dat we altijd dezelfde plaats kregen.”

— Hoe diep zit de Oostendse foor in je hart?

— Fernand Van Hove: „De Oostendse driemarktenkermis is beslist de schoonste foor van heel België. Mooi uitgebalanceerd is deze fantastische elk wat wils op zich een pluim op de hoed voor al wie zich inzet voor markten en foren.”

— Schietkraam... een gemakkelijke taak?

— Fernand Van Hove: „Heel, héél moeilijk. Je zou echt eens een uur bij me moeten staan. Iedere kandidaat-schutter kan op zich een gevaar zijn, omdat ieder onderdeel van een seconde een nieuwe situatie brengt en ieder mens ergens een ander individu is die dan ook anders dient aangepakt. In principe moét iedereen récht vóór zich uit schieten, omdat het projectiel van een scheefschietter terugkaatst en aldus levensgevaarlijk kan zijn. In zo'n geval verloor een collega van mij op de Middelkerkse foor aleens een oog. Rats naast mijn neus werd ook ik eens getroffen in mijn oogkas. Toen hebben ze heelkundig mijn kijker uit zijn kas moeten heffen, teneinde de kogel te kunnen verwijderen. Gelukkig voor mij, kon mijn oog toen gered worden...”